

oktober 1964

Gesprek met . . . . . Frater M. Olav

Het is een heel gezellig hokje. Dat valt mij direct op als ik in de gang bij de muziekhokjes op het punt sta het kamertje van Frater Olav binnen te gaan. Wanneer je dat hebt gedaan valt het ook op dat je verschillende geboetseerde beeldjes ziet, waarvan de stijl Frater Olav eigen is. Er staat bijvoorbeeld een knap beeld van het H. Hart, heel anders dan het traditionele beeld. Het is sober, het weemoedige gelaat van Christus past bij het uitgemergelde lichaam.

"Neem mijn hart, ik houd van jullie."

Een vraag hoef ik niet te stellen. Terwijl hij andere beelden laat zien blijft hij praten over boetseren dat zijn hobby is. Vooral de kleiarbeid trekt hem zeer en dit is dan ook aan zijn werkstukken duidelijk te zien.

De Congregatie had de mogelijkheid voor hem geopend om esthetische vakken te gaan beoefenen en aangezien Frater Olav er zelf uiteraard veel voor voelde - het zat in de familie - is hij cursussen gaan volgen. Eerst handenarbeid voor zijn noviciaat, vervolgens schrijven en tekenen. Hoe kan het ook anders als je broers hebt die binnenhuisarchitect, etaleur en reclametekenaars zijn. Zijn vader schilderde portretten en diens kinderen keken het van hem af.

Ondertussen zat ik gespannen te luisteren om te weten te komen waar Frater Olav vandaan kwam. Hij zelf zegt: "Het is heel typisch. Ik ben een Utrechenaar maar dat hoor je niet aan mijn spreken. Dat kwam zo: "Toen ik als jongen van negen jaar een vriendje had die uitgesproken fijn Hollands sprak, kwam ik op een avond na school thuis met het voornemen nooit meer Utrechts te praten. En toen ik doorzette, is het me nog gelukt ook."

Frater Olav heeft in Utrecht op het Juvenaat gezeten en is daar ook in de religieuze staat opgenomen. Na zijn noviciaat is hij een jaar in Borculo geweest, als schilder, maar hij werkte daar ook met de jongens. Daarna is hij overgeplaatst naar Zeist, waar hij zes jaar les heeft gegeven. Nu zit hij al voor het zes en twintigste jaar in Hilversum.

Hij zegt zelf: "Ik zit hier graag, ik vind het prettig en zou niet graag overgeplaatst worden."

Tot nu toe zit er eigenlijk geen vaste lijn in ons gesprek. In zijn hokje zitten we gezellig te praten en we dwalen onbewust van ons onderwerp af. Zo komen we ook op de illustraties van Hilversum-3. Zijn mening daarover luidt: "Allerkeurigst verzorgd. Zeer esthetisch, mooie voorpagina's (vooral tegenwoordig) en ook de indeling is vaak zeer goed."

We dwalen van de ene kunstvorm in de andere en komen zo in de muziek terecht. Frater Olav bezit een uitgebreide discotheek. Hij zegt dat hij er niet zo bar veel vanaf weet, namen zeggen hem weinig, maar het gaat hem vooral om de kleur die hij in de muziek ontdekt. Het liefst zit hij, alleen, rustig te genieten.

Ook in de vakanties weet hij te genieten: hij vindt het prachtig om mooie delen van ons land te doorkruisen, het liefst Twente en de Achterhoek: "Je hebt daar alles bij elkaar, heuvels, bossen, weilanden en water."

Ook bezoekt hij dan meermalen oud-kwekelingen. Hij heeft voor hen altijd een grote belangstelling gehad. Hij stelt dan ook veel belang in het O.K.-Nieuws dat voor hem niet groot genoeg kan zijn. Hij vroeg mij of ik via H-3 aan alle oud leerlingen de hartelijke groeten wilde overbrengen, waaraan ik bij deze gaarne gevolg geef.

Onder het huidige lerarencorps heeft hij zelfs enkele oudleerlingen zitten. Mhr. Spaay, de pientere en geestige student en Mhr. Roelofse, de rustige denker. Ze zijn in niets veranderd, geen van beiden.

"Wat mijn verleden betreft, we hebben nog iets vergeten. Ik ben zestien jaar groepsleider geweest van de verkennersbeweging. Eerst was ik hopman, later oubaas. Samen met de heer Post, nu hoofdcommissaris van de verkenners heb ik daar een prachtige tijd gehad. Misschien vinden jullie het grappig, maar ik heb zelfs een lintje gekregen van Prins Bernhard: de Gouden St. Jacobs Staf."

In het kleine kamertje kunnen we de rook snijden. Het wordt tijd om er mee op te houden.

Ik kan echter niet nalaten hem nog een vraag te stellen. "Houdt U van sport?" "Zelf doe ik er niet aan, behalve het biljarten, maar dan op een goede tafel. Ik vind het veel prettiger om er naar te kijken. Onwillekeurig zie ik dan prachtige, ritmische, spontane bewegingen, die je ook bij het dansen hebt. Het liefst kijk ik naar handballen en volley. Een goede voetbalwedstrijd mag ik ook heel graag zien."

Ritme, beweging, klank en kleur zien we ook in zijn lessen naar voren komen. Het is als het ware een stimulans voor zijn leerlingen om dit te verwerken in tekenen en handarbeid. "Je moet durven, gewoon doen, dan kom je er wel."

De tijd was voorbijgevlogen en we hadden allebei zin in een kopje koffie. De bar van de derde klas bood daar ruimschoots gelegenheid voor.

E. MARCHENA